

— Що намалювати? — запитала мене п'ятирічна Христинка.

— Намалюй щось красиве і тобі близьке.

— Я намалюю чисту планету, де усі матимуть що їсти, а ще маму і моїх двох братиків, — з гордістю оголосила моя маленька співрозмовниця.

Минуло кілька хвилин і на аркуші білосніжного паперу з'явилася зелено-блакитна куля, а на ній і справді Христинка і її родина. Усі міцно тримаються за руки та посміхаються, як у рекламі, на всі 32.

— Це мама, Миколка і Михайлик, охайний будинок і я, одягнута у модну рожеву сукню, — пояснила вона.

Роздивляюся людей на малюнку і помічаю, що їх дещо більше, аніж проживає у цьому будинку. Долучаюся до дитячої гри, запитую у Христинки, чи подарує вона мені своє творіння та хто ще там заховався.

Біляве янголятко на мить зні-

тилося, подумало, а потім вирішило: «Планета — річ потрібна, мені й самій згодиться, та й паперу білого шкода, а ще — скільки там праці. А в куточку земної кулі, ближче до сонця — дуже хороші тьоті і дяді, які допомогли мамі кинути пити горілку».

Як з'ясувалося згодом, Христинка розповідала мені про волонтерів Viber-групи «Мені не байдуже». Раніше, ще на початку року, коли благодійники щойно самоорганізувалися, я вже писала про їхні хороші справи. За ці півроку за ініціативи її засновників Віктора та Лілії Воробей невеличка компанія чарівників перетворилася у потужну силу, що налічує близько 700 учасників. Вони допомагають людям, що опинилися в складних життєвих обставинах, вирватися з прірви невідомості, хлопчикам та дівчаткам відчуті справжнє дитинство, домашню атмосферу, затишок, тепло, чистоту в будинку і віру в душу.

Подарую тобі планету

— Повірте, ми не чарівники, — сором'язливо пояснює Ліля, — ми група адекватних людей, які не байдужі до чужого горя, чийогось загубленого дитинства. Маємо навіть значні успіхи. Взяти родину Христинки. Коли ми вперше з'явилися на їхньому подвір'ї, то ці діти, як миші поховалися до своєї облупленої, з чорними стінами хатини, там не те, що був безлад, а таке враження, що — смітник. Діти були голодні, замурзані, а задурманена мама «відпочивала» на ліжку, вірніше голому засаленому матраці, навіть простирадла не було. А сьогодні волонтери допомогли їм навести лад у будинку, завдяки благодійникам зробили ремонт, привезли меблі, холодильник та пральну машинку, забезпечили продуктами харчування (допоки мама знайде роботу), привезли одяг і Христинка, зрештою, має гарну святкову рожеву сукню, яку їй придбала небайдужа березнівчанка.

Запитую у Лілі, скільки підопічних вони мають на сьогодні:

— Ми опікуємося майже трьома десятками сімей, — пояснює вона, — це не лише батьки, що періодично вживають оковиту, а й люди, діти з обмеженими фізичними можливостями, які потребують догляду та немалих коштів, а натомість існують на невеличку державну допомогу. Є навіть такі пенсіонери, що не мають грошей на пакет рису, то ми теж, по-можливості, їх відвідуємо.

У числі небаждужівців є кілька кондитерів, які із задоволенням випікають солодощі дітям (як подарунок від зайчика), був навіть торт з усіма «прибамбасами» для маленької іменинниці.

Цікавлюся, як же конкретно відбувається збір необхідних речей та де їх складують?

— Нині наше спілкування відбувається виключно у Вайбер-групі, — каже Віктор Воробей. — Ми пішемо, що конкретно потрібно: меблі, одяг (якого розміру, стать), продукти харчування, побутова хімія, підгузки для хворих, прикутих до ліжка, чи дитячі суміші.

— Дуже хочу відзначити наших найактивніших учасників, — звертається до мене Ліля, — це Марина Стасюк, Марія Походзіло, Ірина Сенюк, Руслана Боровець, Олена Дорошко, Ольга Одейчук, Олена Тихончук та інші.

Ще з початку квітня у приміщенні кінотеатру «Героїв Небесної Сотні» у підвалі підліткового клубу розмістили небаждужівці свій волонтерський центр. Там відбуваються і збори учасників, і сортування речей, і розподілення необхідної допомоги.

У кількох кімнатах волонтерського центру зонально акуратно складені та посортвані речі: одяг, продукти харчування, підгузки, побутова хімія, килимки, техніка, інвалідний візок, санчата тощо.

— Часто трапляються такі ситуації, — посміхається волонтерка Марина Стасюк, — що люди залишають акуратно складені (іноді навіть підписані) речі біля дверей центру з милими записочками зі словами вдячності, які додають нам сили і віри у те, що ми все

робимо правильно.

Допомагаючи своїм підопічним, звісно, ставимо умови і наголошуємо, що на наступний раз перевіримо, чи все на своєму місці. І, якщо цей одяг та інші речі будуть розкидані будь-де чи «випадково загубляться», або ж почуємо від підопічних бодай запах алкоголю — допомоги більше не буде.

Між іншим, вже найближчим часом плануємо створити громадську благодійну організацію «Мені не байдуже», щоб усе було офіційно і нам вірили. А ще навіть для того, щоб небаждужівці сміливо могли підійти до підприємця чи представника владних органів за допомогою, порадкою і представитися від імені волонтерської організації, а не просто «я та моя команда». Запрошую до нас у команду, нам дуже потрібні активні, істинні волонтери, які хочуть займатися благодійною справою, мають час і можливість.

Що ж, бажаю цій активній групі небаждужівців доброго здоров'я та віри у світле майбутнє. Можливо, маленькі потічки надії зіллються у величезну оптимістичну річку і сімей, що опинилися у складних життєвих обставинах, хлопчиків і дівчаток зі скаліченими долями стане набагато менше. А Христинка намалює ще не одну сонячну планету. І неодмінно одне зі своїх творінь подарує тому, хто втратив віру у світле майбутнє, як і вона колись, але з допомогою добрих людей знайде дорогу до щастя.

Юлія ІВАНЮК.